

ud op bag de danske FN-styrker; vi er imod tilbagetrækning af dem og andre FN-styrker, så længe borgerkrigen står på. Vi anser forhandlingsvejen for den eneste mulige vej til fred, selv om det er svært og tager tid. Vi støtter kontaktgruppens fredsplan, eventuelt med mindre ændringer, og vi er indforstået med, at der lægges et stærkt pres på Paleregeringen om muligt med skærpede økonomiske sanktioner over for den for at få dens accept af fredsplanen. Og vi går ind for, at man samtidig lemper yderligere på sanktionere over for selve Jugoslavien, altså Serbien og Montenegro.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal såmænd stille et fuldstændig upolemisk spørgsmål til afklaring til hr. Gert Petersen.

Hr. Gert Petersen berører i sin tale et utrolig vigtigt spørgsmål, nemlig hvordan man kommer videre i retning af en fred, og stiller så spørgsmålet, hvordan man skal gøre i et område, hvor der er tre nationaliteter eller tre etniske grupper, som ikke ønsker at leve sammen. I den måde, hr. Gert Petersen formulerede spørgsmålet på, lå svaret, at så skal man lave en opdeling.

Men vores problem er jo, at det ikke er tre afgrænsede områder. Vores problem er jo, at hver gang, vi laver en opdeling i tre områder, er der nye områder, der så at sige kommer over på den forkerte side af grænsen.

Hvis vi laver en opdeling i det tidligere Bosnien, hvor vi f.eks. anerkender, at Mostar skal være i det kroatiske territorium, betyder det, at flertallet af Mostars indbyggere kommer i en kroatisk-bosnisk stat på trods af, at dette flertal enten er muslimer eller serbere. Og sådan vil det være for hver enkelt by i hele Bosnien.

Den etniske opdeling vil altså ikke løse problemet, men vil bare skabe nye problemer i nye byer.

Og derfor er mit spørgsmål i al sin enkelhed til hr. Gert Petersen: Hvordan forholder man sig til det problem?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg må sige allerførst, at jeg glæder mig til at høre hr. Søren Søndergaards indlæg senere, for så får jeg åbenbart at vide, hvordan man skal forholde sig til det problem, at to nationer ikke vil leve sammen i samme stat. Det er jo nemlig problemet. At de til dels bor ind imellem hinanden, gør problemet endnu vanskeligere at løse,

men det grundlæggende problem er, at de ikke vil leve sammen i samme stat, og derfor må man ud fra erkendelsen af det finde ud af, hvordan man løser de øvrige problemer.

Det kan gøres på flere måder. Når Grækenlands og Tyrkiets grænser er, som de er nu – og dem kender vi jo alle sammen; vi ved, at der er lidt vrøvl ude i Ægæerhavet, men landegrænserne er der jo ikke meget vrøvl om – var situationen jo den inden 1923, at der boede en masse grækere i det, som nu er Tyrkiet, og en masse tyrkere i det, som nu er Grækenland. Det gør der ikke længere. Og sådan er det gået gang på gang i verdenshistorien.

Den slags metoder er vi ikke glade for i vore dage, og derfor mener jeg, at det problem, som hr. Søndergaard nævner, må kunne løses ved, at der i fredsafalen indgår meget stærke mindretalsbeskyttelser. Det er ikke sådan, at fordi en stat består af en bestemt nation, er der ikke andre nationer i den pågældende stat. Det er tilfældet i Danmark – de 5.000 tyskere spiller ikke nogen større rolle – men det er i virkeligheden ret usædvanligt, og det vil også være usædvanligt i et delt Bosnien. Og jeg mener egentlig ikke, at det burde forekomme; jeg mener, at man kunne tage højde for det i fredsafalen.

Der har jo været tale om – og jeg tror, det er rigtigt – at når der bliver indgået en fredsafale, skal der i hvert fald i en årrække være en FN-tilstedeværelse, som sikrer, at de garantier og aftaler, som er indgået, også bliver overholdt.

Det er mit svar på problemet, som er et stort problem; det er erkendt. Men udgangspunktet er, og det er så hr. Søndergaards problem, at disse to nationer ikke vil leve sammen – i hvert fald ikke for tiden.

Pia Kjærsgaard (FP):

Også Fremskridtspartiet takker for udenrigsministerens indlæg.

Som det er de fleste bekendt, har Fremskridtspartiet støttet Danmarks humanitære indsats i det tidligere Jugoslavien, men ikke det militære engagement, som vi fra start har advaret imod. Der er tale om krigshandlinger, som det kan vare mange år at komme ud af igen. Gud ved, om den danske befolkning er villig til fortsat at ofre de menneskelige, økonomiske og militære ressourcer, der skal til for at føre en krig, der ikke berører den danske nations sikkerhed. Vi mener nej.

Det har igennem hele dette århundrede været dansk politik at undgå at blive inddraget i